

Menneskesjælens møde med Kristus ved juletid

Detlef Sixel, forfatter

Fra Das Goetheanum nr. 37-38 1995, oversættelse Kirsten Foged

I kredsen af de fire ærkeengle Rafael, Uriel, Michael og Gabriel, som med deres forskellige rytmer udfolder deres virke i årskredsløbet, er det Michael, som, indtil adventstiden slutter, fører sin ubønhørlige kamp mod det onde.

På denne tid er det særligt de ahrimanske modstandskræfter, som forsøger at forhindre Kristusimpulsens fødsel. En fødsel, som i en stadig fornyelse for den åndelige udviklings og det åndelige fremskridts skyld, må fuldbyrdes. For modmagterne handler det om med alle midler at forhindre, at åndssolen lyser op i himmel- og jordsfæren ved begyndelsen af de hellige nætter. Det, som skal stråle fra kosmiske højder, må genopstå ud af den menneskelige vilje. Her er Michael os mennesker et forbillede i sin overvindelse af det onde. Sådan bliver der ved Michaels sejr over dragen hvert år på ny skabt forudsætning for, at Kristus-solen i den hellige nat uhindret kan skinne.

I de gamle mysterier gjaldt det som julens hemmelighed, at jorden på denne tid er helt gennemtrængt af det sjæleligt-åndelige, og at der derfor er en særlig modtagelighed for månekræfternes virksomhed i jordens indre. Og man vidste, at den på denne tid særligt gennemtrængte planterne med helbredende kræfter og forvandlede planteverdenen.

Ved juletid er det ærkeenglen Gabriel, som med sit milde og kærlige blik forkynder solheltens ankomst for Maria. Samtidig er han også forbereder og forkynder af en åndelig befrugtning af den menneskelige bevidsthed. Gennem hans virksomhed er, hvad angår menneskets legemlige aspekt, den spireevne blevet frigivet, som i fremtiden kan gøre menneskets bevidsthed frugtbar og modtagelig for ånden.

I juletiden gennemtrænger mangfoldige kosmiske og jordiske tildragelser hinanden. F.eks. omfatter solåret 365 1/4 dag, hvorimod månens synodiske omløbstid kun omfatter 354 dage. Dette tidsrum for solens forlængede virkning spejler sig i tiden mellem jul og hellig tre konger i de tolv dage og de tretten hellige nætter. Det er, som om månen i denne tid holder sin virkning tilbage, så solens kraft kan virke ren og ufor-

falsket. Den sol, som sendte Kristus til jorden. Med Jesusbarnets fødsel kunne menneskene nu i deres sjæl opleve en indre solopgang, og solens lys kunne skinne i menneskehjerterne. Med ordene "I dag er Kristus født" kan vi hvert år på ny blive os sammenhængen imellem jordens riger og himlens riger bevidste. Midt i disse hellige nætter fuldbyrdes for ethvert menneske, medens det sover, et åndeligt møde med Kristusvæsenet. Rudolf Steiner beretter udførligt om denne særlige hændelse.¹

Foruden dette møde beretter han også om to andre: Det første af disse møder finder sted hver nat i den dybe søvn. Dette sker ved en jeg-iagttagelse af ens eget højere væsen, af det egne åndsselv. Den personlige engel er formidler af dette møde. Det betyder: "mennesket kommer ud af søvnen, når det vågner, på en sådan måde, at mødet med dette åndelige væsen klinger efter og bliver båret med ind i det ydre fysiske liv, også selvom det forbliver ubevidst". Det, som her sker i sjælens inderste, har i første omgang kun at gøre med menneskets fremtidige udvikling.

Det tredje, nok mest betydningsfulde møde, sker kun en gang i et menneskes regulære livsforløb, nemlig imellem det 28. og 42. år. "Dette møde med faderprincippet har så stor betydning, fordi mennesket ved dette møde bliver i stand til at indprente sig oplevelserne i dette liv så dybt, at de kan virke over i den næste inkarnation".

Er det første og det sidste af de nævnte møder fast bundet til den menneskelige udvikling i henholdsvis fortid og fremtid, så er det andet møde, mødet med Kristus ved juletid, bundet til den nuværende naturorden. "Med hensyn til dette åndelige møde med Kristus, som er indføjjet i årskredsløbet, står mennesket pga. dets tilstedeværelse i nuet i umiddelbar sammenhæng med naturens rytme. Her er mennesket føjet ind i naturens orden, medens det i forhold til fortid og fremtid er trådt ud, allerede i årtusinder har været trådt ud af bundetheden til naturens gang". Hvordan forholder det sig nu med dette Kristusmøde i juletiden? Det er bundet til årets løb, ligesom det første møde med åndsselvet i den dybe søvn er bundet til

dagsforløbet. Som vi ved, forløber menneskets liv i sin helhed på helt forskellig måde i løbet af årets gang. I modsætning til om sommeren må mennesket om vinteren kæmpe med de ydre elementariske fænomener. Menneskets egen ånd forsøger herved at rive sig løs fra sig selv, såvel som fra jorden. I sandhed er mennesket, ligesom jorden er, i denne vintertid helt hengivet til ånden. Som følge heraf sker der så under søvnen et åndeligt møde imellem dets astrallegeme og den egne livsånd. Også her optræder den personlige engel som formidler. Denne hændelse er baseret på menneskesjælens nærhed til Kristus-ånden.

I forhold til astrallegemet skal vi huske på, at det luftformige har en vis andel i den menneskelige organisme. Luften, som samtidig også omslutter vores jord, er overalt gennemtrængt af formende kræfter. De kræfter, som er virksomme i vores organer, i hvilke toner og lys er til stede som oversanselig virkelighed, danner i deres helhed en kvalitativ størrelse. Denne forefinder vi ikke i den fysiske verden, for den er af ren oversanselig natur, og vi møder den i mennesket som astral- eller fornemmelseslegeme.

Overfor dette hviler i menneskets indre i kimagtig tilstand et højere væsen: Livsånden. Den er noget fremtidigt, som vil udvikle sig igennem menneskejegets egen aktivitet, og som langsomt vil forvandle æterlegemet til en højere eksistensform.

Den af Rudolf Steiner formulerede tredeling af menneskets Jeg svarer som højeste enhed til det "sande jeg" – til livsåndens bevidsthed - til det område i mennesket, hvorfra den kosmiske Kristus kan virke.²

Gennem livsånden i mennesket åbenbarer sig Kristus-væsenet. Det åbenbarer sig igennem et væsen fra ærkeenglenes rige. I sin sande natur er Kristus naturligvis et meget højerestående væsen. - "Sådan at vi ved dette møde, for den nutidige udvikling, for udviklingen siden mysteriet på Golgata, netop står Kristus-Jesus særligt nær. Og at vi i mødet med livsånden på en måde, i sjælens dybeste lag kan opleve dette møde med Kristus-Jesus".

Vi skal endnu engang blive os bevidste, at juletiden er fastlagt ud fra jordiske forhold. -"Thi påsketiden er

den tid i det på året, hvor alt det som i juletiden ved mødet med Kristus blev anlagt i os, sådan rigtigt igen kan forbinde sig med vores fysiske jordmenneske.

Og det store mysterium, langfredagsmysteriet, som mennesket ved påsketid kan lade virke på sig, har ved siden af alt andet også den betydning, at Kristus, der ligesom har vandret ved vor side, i den tid, som jeg har beskrevet, fra jul til påske, nu nærmer sig allermest, sagt på en anden måde, ligesom forsvinder ind i os selv, gennemtrænger os, sådan at han kan blive hos os i tidsrummet efter mysteriet på Golgata..."

Ved den årligt tilbagevendende julefest og den dermed forbundne oplevelse af at være gennemtrængt af det sjæleligt-åndelige, kan mennesket få tilskyndelse til at aktivere sine indre sjælekræfter yderligere. Alt efter anlæg og evne vil mennesket vende sig imod en fordybet religiøs beskæftigelse, opøve en sand fromhed eller beskæftige sig med et inderligt åndsvidenskabeligt arbejde. På den måde kan der vokse en kraft i mennesket til en mere vågen bevidsthed, så det kan blive sig de skildrede sjælebevægelser bevidst, som ellers ville forblive i det ukendte og ubevidste.

"Og det er derfor virkelig nødvendigt, at sjælene her på jorden gør sig modtagelige for dette... ellers går de kræfter, som udvikles fra den åndelige verden, andre steder hen... Og der må blive stadigt flere og flere sjæle, som gennemtrænger sig med erkendelsen af den åndelige verden".

Derudover nævner Rudolf Steiner endnu en "hjælpeforestilling", som vi skal lægge os særligt på sinde: "Det er for mange mennesker i vores materialistiske tid meget, meget svært at fornemme det, som jeg ville kalde: søvnens hellighed".

Ud af den egne erfaring vil man igen og igen kunne konstatere, hvor svært det er at lykkes med at bære en kontinuerlig, levende fornemmelse af søvnens hellighed i sig.

Noter

- 1) *Bausteine zu einer Erkenntnis des Mysteriums von Golgata. 3. 4. foredrag. Feb.1917. GA 175*
- 2) *Die Schwelle der geistigen Welt. GA 17*

